

NAUČTE SE OTEVÍRAT BOHU

CECIL duCILLE

(Illinois, červen 2001)

Znovu přicházíme s toužícím srdcem a hladovou duší k Božímu stolu, ke stolu předložených chlebů, který nám Bůh určil jako místo svatební hostiny. Ve 22. kapitole Lukáše posílá Ježíš Kristus své učedníky a říká jim: „Jděte do města a potkáte člověka, který nese džbán s vodou. Jděte za ním a on vás dovede na místo, kde budeme mít dnes večer hostinu.“ Bůh mluví o určitém čase v dějinách světa, kdy bude mít se svým lidem hostinu a Boží lid se nasytí před tím, než přijde půlnoc, aby měl sílu projít tím půlnočním časem. Říkáme tomu „svatební hostina“ (Mat 25,1–10, Zj 19,7–9).

Na tuto hostinu už jsme zváni dlouho. Bůh už dlouhou dobu povolává lidi, aby se sytili „živým“ slovem. Halelujah! Již ne „denominačním“ slovem. Již ne více rozdělujícím slovem, protože když vezmete některá kázání, rozdělí vás a oddělí od Božího lidu. Bůh buduje jednotný lid a lidé musí být jednotní na místě setkání. V Bohu je jediné místo setkání, a to v Ježíši Kristu. Halelujah!

Nikdo nemůže říct: „Znám Boha,“ a pak jít a dělat si své vlastní věci a odmítnout Krista. Kristus je TĚLO KRISTOVO! Jinými slovy, Kristus ve věčném nebi je tou částí Boha, která představuje druhou osobu Božství. Já jsem duch, duše a tělo a Bůh je Otec, Syn a Duch svatý – (On byl duše). Amen.

Sestoupil na zem a přebýval v lidském těle. A my se ptáme: „Když byl Ježíš v lidském těle, byl také v nebi?“ Ano! V Janovi 3,13 stál mezi bratřími a řekl:

„Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sestoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.“

Když to řekl (Syn člověka), stál tam s nimi. Bůh je schopen přebývat v člověku (být v nás) a ve stejnou chvíli být v nebi. Amen! Proto máme Krista. Amen!

Tento Ježíš Kristus řekl, že Jeho záměrem je, že chce chodit v člověku. Chce ve vás chodit a chce ve vás mluvit a chce být vaším

Bohem („v duchu a v pravdě“) a chce, abyste byli Jeho lidem (Jan 4,23, Jer 31,33, 2Kor 6,16, Zj 21,3). Takový je Boží plán. To je celý Jeho plán od počátku až do konce. Všechno, co s vámi Bůh dělá, dělá proto, aby z vás učinil svůj lid. A jakmile se Mu vydáte a řeknete: „Učiň to, Bože! Udělej to!“ začnou se vám dít divné věci. Ano, stanou se vám strašné věci, ale je to jediný způsob, jak vás Bůh může učinit jedno v Kristu. Když se Mu odevzdáte a otevřete Mu bránu, vejde do ní. Protože Písmo v Žalmu 24,7 říká:

„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.“

A teď si to obraťte: Když brány neotevřete, když nepozvednete brány, nevejde. Ježíš řekl:

„Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu,...“ (Zj 3,20)

Řekl, ať otevře dveře, takže to není tak, že se Bůh nasouvá někam, kde Ho nechtějí, ale vchází dovnitř, když otevřete dveře. Shromáždění začínáme písněmi, protože naše mysli jsou někdy tak zaujaty věcmi zvenčí, ale když začneme všichni zpívat stejnou věc a všichni zpíváme stejná slova, sjednotíme se v tom, jak před Boha předstupujeme. Amen! Sjednotíme se, a tak Bůh může vstoupit. Když otevřete své dveře, Bůh vstoupí do vašeho srdce. Bez otevřených dveří Bůh nemůže vstoupit. Mnozí z nás jsme pootevřeli sotva tak škvírku, že se Bůh musí dovnitř soukat. Ale Bůh říká: „Otevřete své dveře doširoka.“ Otevřete do široka a necht' Pán Bůh vejde, a když přijde, tak nepřestane přicházet. Amen. On vchází a nepřestane vcházet, dokud podržíte otevřené dveře, a rozroste se to do takové míry, že to z vás začne plynout ven. Amen!

O tomto jsme předtím četli. Najděme si znovu Ezechiela 47. Zkoumali jsme verše, které mluvily o člověku, který měl v ruce míru, a když měřil, došel ke třetí a čtvrté úrovni vody, která vytékala z chrámu.

„Potom naměřiv ještě tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolennou; ještě naměřiv tisíc (třetí měření), provedl mne vodou do pasu. Opět když naměřil tisíc (čtvrté měření), byl potok, kteréhož jsem nemohl přebřísti; nebo vyzdvihly se vody, vody, přes něž by se musilo plynouti, potok, kterýž by nemohl přebředen býti.“ (Ezech 47,4–5)

Říká nám tu o určitém časovém období. Boží dokonalé setkání s člověkem je v tom, že rozměřil čas, a čtvrtá míra nás má přivést do Boha. Ne do Krista, ale do Boha. Ve třetí míře vstupujeme do Krista, kdy nás Kristus přikrývá. Nicméně ve čtvrté míře pozbudeme veškeré lidské fungování. Tam už si nemůžeme zachovat „církev.“ Tam už si nemůžeme

dělat vlastní plány. Tam už nemůžeme dělat nic, ale Bůh tam má svůj plán a my pouze plyneme s Božím plánem. A to je čas, kdy se člověk spojí s nebeskými zástupy, se všemi bratřími, kteří nás předešli. Budeme spolu s nimi pracovat a jednat v obrovské duchovní moci, jakou tento svět dosud nepoznal.

Podívejme se na nějaké verše, protože se obávám, že je zde někdo, kdo nečetl Bibli a považuje mě za šířitele poplašných zpráv, což bych také mohl být, že ano. Amen! Možná někdy přeháním, a když kážeme slovo, musíme si dávat pozor, abychom nepřeháněli, ale abychom řekli přesně to, co chce říct Bůh. Najděme si Efezským 1 a ověřme si, že se pohybujeme na pevném základě. Amen! Chci, abychom si přečetli verše, které nám říkají, jaký je Boží plán. Začneme od 9. verše:

„Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost předuložil byl sám v sobě.“

To znamená, že tyto verše nám říkají, jaká je Boží dokonalá vůle pro lidstvo a pro celý svět. Když tedy říkáte, že jste baptisté nebo metodisté, nebo že jste to či ono, raději vezměte v potaz Boží plán pro vás:

„Aby v dokonání plnosti času v jedno shromáždil všecko v Kristu, buďto nebeské věci, buďto zemské.“ (v. 10)

Nemluví zde o tom, že shromáždí všechny věci v nebi a na zemi tam nahoru (do nebe), ale mluví o čase, kdy nebe sestoupí dolů a bude s námi a my budeme všichni s Kristem. Všichni lidé, kteří jsou v Kristu v nebesích, sestoupí a budou s námi. Amen.

Víme, že v nebesích jsou někteří lidé se svým fyzickým tělem. Zopakuji to pro ty, kteří to nevědí. Vzpomínáte na Eliáše? Můžete mi někdo říct, kde byl pohřben? Písmo je tak dokonalé. Všimněte si, že je tam psáno (2Král 2), že když byl Eliáš vzat, proroci řekli: „Prohledejme křoví, možná ho Duch vzala pohodil někde do křoví a on teď potřebuje naši pomoc.“ A tak začali prohledávat celý les. To ukazuje, že měli jen omezené porozumění Boha. A Bůh to vše zaznamenal proto, aby nevěřící věděli, že po Eliášově těle pátrali. Nicméně se tam praví, že Eliáš odešel vzhůru v ohnivém voze.

Když řeknete vzhůru, je podivné, že někdo věří, že někde nahoře mezi všemi těmi planetami je nebíčko, kde sedí Eliáš na zlatém trůnu. Věříte tomu? A když tomu nevěříte, čemu tedy věříte? Kde je?

Je velmi zvláštní, že když jsem Boha poprosil, aby mi tyto věci vysvětlil, ukázal mi rádio a televizi. V této místnosti se nacházejí rádiové vlny, a kdybyste se dostali na tu frekvenci, slyšeli byste hromadu zvuků

a že se děje spousta věcí. Nicméně Bůh to zařídil tak, že jsme na jiné frekvenční úrovni, aby nás to nerušilo. Kdyby nám Bůh stvořil uši, které vnímají rádiové frekvence, slyšeli byste všechny rádiové vlny na světě. A nic jiného byste neslyšeli. Zničilo by vás to. A pak je tu ještě vyšší frekvence, na níž se přenáší televize. Televizní vlny přenášejí obraz a pohyb, takže právě tady v této místnosti, zatímco my tu uctíváme Boha a máme slavné ztišení před Pánem, kolem nás probíhá mnoho různých zvuků. Nicméně nemůžeme je slyšet, protože abychom toho byli schopni, museli bychom vystoupit na příslušnou frekvenci. Museli bychom mít uši naladěné výše, abychom to slyšeli, a díky Bohu, že tuto nemoc nemáme. Amen?

Když mluvíme o Bohu, mluvíme o někom, kdo je na nejvyšší frekvenci z nejvyšších. Na vyšší frekvenci, než jsme vůbec schopni pojmout. Bůh, aby s námi mohl jednat, musí sestoupit níže. Rozumíte tomu, co říkám?

Bůh věděl, že abychom mohli žít v tomto světě, na přirozené frekvenci, na které se nacházíme, musí jedna naše součást (naše tělo) fungovat na té nízké frekvenci, aby se moje ruka zastavila tady o ten kus nábytku, když tady zatlačím. Amen. Kdybych se však dostal na vyšší frekvenci a učinil stejný pohyb, moje ruka by tím nábytkem prošla. Amen? Takže nám Bůh dal tělo a v tom těle si můžeme užívat všeho, co je na světě, protože funguje na stejné frekvenci jako my.

Potom nám dal duši, která je na vyšší frekvenci než tělo. Ve skutečnosti jsme vlastně duše (Gen 2,7, 1Kor 15,45). V těle pouze přebýváme. Je to, jako když člověk bydlí v domě. Někteří máme pěkné domy. Jiné domy tak hezké nejsou. Nicméně nositelem krásy je ten člověk uvnitř a toho Bůh vidí. Může tedy být nádherný člověk v nepřilíš hezkém domě, a když se na něj podíváme, soudíme ho podle (vzhledu) jeho domu. Jste-li tělesní, budete posuzovat člověka podle zevnějšku, ale Bůh říká, že se nedívá na zevnějšek, ale hledí k srdci (1Sam 16,7). Amen!

Není-li tedy půvabný zevnějšek, dejte si záležet na tom, aby byl krásný ten vnitřní člověk. Protože vpravdě ten vnitřní člověk je člověk. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a je psáno, že Bůh do něj vdechl „...*dchnutí života, i byl člověk v duši živou*“ (Gen 2,7). Nikdy neřekl: „i byl člověk tělo.“ Neřekl ani: „i byl člověk duch.“ Na druhou stranu musíte rozumět tomu, že duše je duch – duchovní povahy, proto někteří bratří, když vyučují o duchu, duši a těle, dělají chybu a ukazují vám verše, podle nichž jste duch. Víte, proč nejste duch? Kdybyste byli duch, nemohli byste být ztraceni a spaseni, protože váš duch není ztracený. Váš

duch patří Bohu. Váš duch se vrátí k Bohu (Kaz 12,7) bez ohledu na to, jestli jste spaseni, nebo ne. Halelujah!

Když tedy říkáme duch, duše a tělo, mluvíme o třech rozdílných oblastech. Žijete ve třech různých oblastech. Když si lehnete a usnete, váš duch se probudí a chodí a mluví a slouží vaší duši. Ano! Bůh říká, že když člověk spí, všemocný Bůh k němu mluví (Job 33,14–16). Vzpomeňte také, že mluvíme o „chrámu Boha živého“ (2Kor 6,16). Každý chrám má v zásadě tři části a sedm kusů nábytku. Naše tělo je chrámem živého Boha, a když se díváme na fyzické tělo, vidíme, že duše plyne buď s tělem, nebo s duchem. Duch táhne duši vzhůru na vyšší frekvenci, zatímco tělo táhne duši dolů na frekvenci nižší, tělesnou. Je-li tah ducha dostatečně silný, táhne obojí – duši i tělo s sebou do nebe. Je to tak! Když se otevřete Božímu duchu, Duch plyne skrze vašeho ducha do vaší duše a někdy až do vašeho těla, takže vaše tělo obživí. Čím více se otevíráte Bohu, tím méně nemoci může ve vašem těle přebývat.

„Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá v vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.“ (Řím 8,11)

Potřebujete se tedy naučit, jak se otevírat Bohu, a musíte se v tom cvičit. Abyste se Bohu otevřeli, musíte začít Boha chválit. Amen?

Někdo to nechápe. Říkají: „Co je to za Boha? Chce, aby Ho každý chválil a říkal: ‚Bože, Ty jsi dobrý, Ty jsi skvělý!‘“ Ale to není to, co Bůh chce. Bůh chce, abyste o tom doopravdy začali přemýšlet – o tom, jak je Bůh slavný, jak úžasný svět stvořil a jak všechno funguje, jaké učinil slavné věci. Abyste řekli ve svém srdci: „Co, Bože, chceš? Co je Ti doopravdy vzácné?“ Když se Bohu otevřeme, přijmeme příliv Jeho požehnání.

Nicméně je mi jasné, co bychom v současné chvíli považovali za vzácné. Milion dolarů! Kdybyste měli dostat milion dolarů, okamžitě byste odešli ze shromáždění. Amen. Neviděl bych vás tu v klidu sedět ve shromáždění, kdybyste právě dostali zprávu, že jste dostali milion dolarů. V hlavě by se vám začala točit kolečka na plné obrátky a byli byste úplně mimo. My dobře víme, na čem nám záleží, ale ty věci, které jsou nám vzácné, nejsou věčné. K ničemu nejsou. Během svého života jsem viděl všelijaké divné věci a opravdu chápu verš, který říká: „...marnost nad marnostmi, a všechno marnost.“ (Kaz 1,2) Celé to nedává smysl! Nehleďte na to, jak jste bohatí, stejně na sebe nenavlečete víc než jeden oblek. Nemůžete sníst víc, než se vám vejde do břicha. A stejně většina

bohatých lidí nemůže jíst, nemohou spát. Je to celé výsměch, nevidíte? Výsměch!

Viděl jsem, jak člověk zabil kvůli penězům člověka. Jedni zavřeli druhé do vězení, vymáhali z nich deset dolarů, a nakonec zemřeli a nechali tu miliony. Co je to za nesmysl? Jde o to, že zemřete a necháte tu přesně tu věc, o kterou jste bojovali. Je to k ničemu. Stejně si to nemůžete vzít s sebou.

Jde tedy o to, co je nám vzácné, a musíme přeměřovat své zacílení z přirozených věcí k věcem duchovním. Bůh stvořil člověka právě takového, protože je Mu něčím vzácným. Zemské věci jsou obrazem věcí nebeských. Stejně jako jsou člověku vzácné peníze a věci světa, je tu něco, co je vzácné Bohu, a to jsou naše duše. Abych k vám byl upřímný, my nevíme, jaké ve skutečnosti naše duše jsou, ale jsou Bohu velmi, velmi vzácné. A Bůh vás bere jako hodnotu, jako peníze v bance. Chápete to? Bůh vás považuje za něco, co pro Něj má velkou hodnotu, a chce, abyste byli spaseni, abyste byli vysvobozeni ze svého současného stavu. Říkám to, protože vy nevíte, co jste. Máme na to nějaký verš? Ano, v První Janově 3,2:

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.“

Tím chce říct, že jsme Ježíše ještě neviděli. Máme nějaký pojem, ale ještě jsme Ho neviděli. Vlastně ani nemáme oči, které by Ho mohly spatřit. Abychom Ježíše opravdu viděli, museli bychom se dostat na tak vysokou frekvenci, odkud bychom se nejspíš už nebyli schopni vrátit.

Můžete-li tedy porozumět tomu, co se vám snažím ukázat, Bůh měl od počátku plán. Chtěl mít syny – řecky *huios* (Řím 8,14). Chce mít lid, který je jako sám Ježíš Kristus (Řím 8,29). Řekl, že „...mnohé syny přivede k slávě“ (Žd 2,10). To je Boží základní plán a všechno, co děláme proti jeho naplnění, je namířeno proti Bohu.

Vraťme se k myšlence o uzdravení těla, kterou jsem zde nastínil. Víte, když jsme se modlili za lidi, kteří jsou nemocní, a za podobné věci, napadlo mě, že jsme se modlili za špatné věci. Ano! Samozřejmě, když jste nemocní, chcete, aby vám bylo líp, ale to není ta nejdůležitější věc. Ten konečný produkt, o který nám jde, je, aby se skrze vaši nemoc, skrze váš problém zjevila Boží sláva. To je důležitější než všechno ostatní. Takže když se modlíme za lidi, kteří jsou nemocní, musíme se za ně modlit tak, aby skrze tu jejich nádobu byl zjeven Bůh všemohoucí. Amen. A nadto, když se skrze vás začne Bůh zjevovat, neříkejte mi, že z toho

onemocníte. Nemůžete být nemocní, protože když do vás vstoupí Boží moc, uzdraví každou vaši částičku. A k tomu jsem se chtěl dostat a o tom si přečteme v Písmu.

Naučte se otevírat Bohu! Nemusíte Boha do sebe přivést, stačí, když se otevřete, a Bůh vejde. Teď bych vám rád něco vysvětlil. Nemůžete po Bohu chtít, aby do vás vešel, pokud v sobě máte věci, které jsou proti Bohu. Jinými slovy, mít Boha, získat Boha, otevřít se Bohu – chcete vědět, jak to udělat? Zaprvé začněte tím, že se sami prověříte: „Pane, Bože, mám v sobě hněv. Ty miluješ spravedlnost a nenávidíš nepravost – a tento hněv je ďábel. Je to satanovo dílo! Není to z Boha! Nepřináší to spravedlnost. Pane, Bože, vysvobod' mě z hněvu mých předků. Vysvobod' mě z hněvu, který ničil mou rodinu po celé věky. Nechť je tomu konec! Zlom ve mně moc ducha hněvu, Pane, Bože!“

Víte, co se stane, když toto uděláte? Ten hněv ve vás je zlomen. Ten duch je raněn! Odplazí se pryč. A to není všechno, protože ten samý duch byl ve vašem bratrovi a ve vašem otci a tím stejným duchem bylo slouženo někomu dalšímu, a najednou jsou všichni tito lidé uvolněni! Ano, ano! Ano! Amen!

Byl jsem na tom nejhůř z celé rodiny. Přezdívali mi zabiják, protože když jsem se pustil do rvačky, chtěl jsem zabít. A to bylo moc zlé. To bylo špatné. Nicméně, když jsem byl spasen, všechny to uvolnilo, byl jsem první z rodiny, koho Bůh spasil. Byl jsem první duCille, o kterém jsem kdy slyšel, že by byl spasen. Amen! A hned potom začali přicházet ke spasení další moji příbuzní. Má sestra! Můj bratr! Tety! Strýcové! Všichni ti lidé, kterým tento duch sloužil smrtí, byli zasaženi. Ten duch dostal ránu a oni byli vysvobozeni a to vysvobození stále trvá. Nikdy se nesnažte omlouvat hněv. Hněv je z ďábla. Někdo by použil jako výmluvu: „*Hněvejte se, a nehřešte.*“ (Ef 4,26)

Když předstupuje kněz před Boha, má na levém rameni onychinový kámen se šesti jmény z dvanácti kmenů Izraele a na pravém rameni druhý kámen s dalšími šesti jmény kmenů Izraele (Ex 28,1–12). Když předstoupí před Boha, poklekne a řekne: „Odpust' nám naše hříchy, ó, Pane.“ Přináší před Boha celý Izrael. Takový je význam kněze. Bůh řekl: „Učiním z vás krále a kněží. Chci z vás učinit národ kněží.“ (Ex 19,6, Zj 1,6; 5,10) Když tedy před Něj předstoupíte a řeknete: „Spas je, Hospodine, Bože,“ Bůh je spasí!

Když tedy předstoupíte před Boha, předstupuje před Boha celá vaše rodina. Umíte si představit, jakou medvědí službu jim děláte, když se před Bohem nechováte správně? Protože Bůh je závislý na vás, aby mohl

„*propustiti soužené v svobodu*“ (Luk 4,18). Bůh čeká na to, až pokleknete a předložíte je před Boha: „Ó, Bože, předkládám Ti celou svou pokrevní linii.“ A pak to pokračuje dál a vy začnete Bohu předkládat Boží syny, Boží lid. Amen.

Jednoho nedělního rána před mnoha lety jsme byli ve West Palm Beach. Měli jsme právě shromáždění a jeden mladík, který tam chodil, hrál závodně košíkovou. Jeho tým měl zrovna tu neděli zápas. A tak jsme byli ve shromáždění a on někde hrál. Právě když jsem chtěl začít kázat, někdo přiběhl a řekl, že John si zlomil nohu a že ho odvezli do nemocnice. V tu chvíli mi duch Boží řekl: „Ať všichni povstanou.“ Tak jsme se postavili. Řekl jsem: „Každý z vás má strážné anděly, které vám Bůh přidělil pro vaši osobní ochranu. Pojd'me nyní poslat tyto anděly ve jménu Ježíše do nemocnice, aby sloužili Johnovi. Možná to zní kontroverzně, ale vy nic neposíláte. Všechno se to děje skrze Ježíše Krista.“ Povstali jsme a volali jsme k Bohu. Každý volal k Bohu a řekl: „Hospodine, Bože, pošli svoje anděly do nemocnice a postarej se o Johna.“ Než se John dostal na operační sál, už žádnou zlomenou nohu neměl. Amen! Bůh se nám jen snaží ukázat, s čím jednáme. My nechápeme, s čím zacházíme! Velkolepá Boží moc je tady v nás a Bůh z vás chce učinit svůj chrám. Amen!

To uzdravení je jen podružná věc. Věřte mi, že za cokoli se modlíme, je to jen vedlejší záležitost. Bohu jde o to, aby z vás učinil svůj chrám, a může-li Bůh požehnat vašemu srdci a vašemu životu skrze uzdravení, udělá to. Vzpomínám na jedno nedělní ráno. Měli jsme shromáždění v malé kanceláři a přišla tam nějaká žena a řekla: „Bratře duCille, modli se za tohoto chlapce, protože jsem slyšela, že máš moc.“ Ten chlapec byl němý. Nemohl mluvit, protože neměl ani jazyk.

Víte, když jedeme někam na venkov, mezi prosté lidi, Bůh většinou činí velké věci. (I když tady v Illinois Bůh také učinil velké věci. Proto tady dnes sedíte.) Řekl jsem: „Bože, ale já nevím, co mám dělat.“ Bůh promluvil, slyšel jsem Jeho hlas a šokovalo mě, když řekl: „Ty neuděláš nic – JÁ JSEM!“ Když Bůh řekl: „JÁ JSEM,“ bylo hotovo. Stalo se to. Věděl jsem, že je vše v pořádku.

Zavolal jsem toho chlapce a modlil se za něj. Bůh mi řekl: „Řekni mu, ať promluví.“ Ten kluk byl němý, ale Bůh řekl: „Řekni mu, ať mluví.“ Tak jsem řekl: „Chlapče, mluv!“ Nicméně, když je člověk němý, nebude vědět, co říct. Boží duch mi napověděl: „Řekni mu, co má říct.“ Tak jsem mu řekl: „Cliftone, řekni Ježíš,“ a chlapec řekl: „Ježíš!“ Když chlapec promluvil, všichni byli v šoku a v úžasu – chlapec měl v ústech zbrusu nový jazyk. Všemocný Bůh stvořil přímo před našima očima nový jazyk! A učinilo to věčné dílo v srdcích těch, kteří toho byli svědky.

Bůh stvořil nový jazyk! Proč to učinil? Zkuste někdo hádat. Proč to Bůh udělal? Ano! Ke slávě Boží! Nešlo ani tak o uzdravení chlapce, ale o uzdravení Božího díla v celé té oblasti. Z toho chlapce už dnes vyrostl muž, dodnes chodí po světě a mluví, mluví a vypráví lidem o tom, jak mu Bůh dal jazyk. A co víc, tato událost zavřela ústa těch, kteří se na tom místě protivili evangeliu a kteří tvrdili, že jsme čarodějové a že se nás bojí. Umlčelo je to.

Bohu jde víc
o to, aby vás
spasil a aby váš
život plynul
v Duchu, než
o vaše
uzdravení.

Přijeli jsme sem do Illinois a měli jsme shromáždění u sestry Hillmanové ve Farmer City. Přišla tam jedna paní. Uvedli ji dovnitř, měla příšerně oteklé koleno, obrovské, bolestivé. Černomodré. Nabourala autem do sloupu u dálnice, auto se promáčklo a rozdrtilo jí čěšku na tři kusy a holenní kost.

Přišla a Bůh řekl: „Modli se za ni.“ Řekla, že jí Bůh řekl, aby přišla na to shromáždění. Byla v nemocnici a doktoři řekli: „Amputujte tu nohu.“ Ale ona říkala, že slyšela hlas: „Nenech si amputovat nohu. U paní Hillmanové je dnes shromáždění. Jdi tam a JÁ tě uzdravím.“

Je to prosté. Znamená to, že to učinil Bůh. Chtěl to udělat. Amen! Nikdo jiný to neudělal. Ať by se za ni modlil kdokoli, byla by uzdravena, protože Bůh měl pro tu oblast plán.

Dobře, tak jsme se modlili a vkládali jsme na to koleno ruce, ale bolest neodcházela. Odvezli ji domů a ona vstala a začala tančit. Tančila kolem obýváku! Ráno přišla její neteř a řekla: „Bratře Cecile, víte, ona se velmi lehce nadchne, a když ses za ni modlil, tak tancovala. Ale ta noha není zdravá. Mučí ji bolest a její manžel hrozí, že vás všechny dá k soudu kvůli falešnému učení,“ a takové podobné věci.

Zavolal jsem bratru Taulbeemu, lékaři z Bloomingtonu, a řekl jsem mu: „Máme tu jednu sestru. Prosím tě, prohlédni ji kvůli mně. Řekni mi, jestli má zlomenou nohu.“ Prohlédl ji, vrátila se a řekla: „Doktor Taulbee řekl, že žádné kosti zlomené nejsou, jen svaly jsou pohmožděné.“

Zpíváme jednu píseň:

Kdo je Bůh jako ty? Kdo odpustil moje přestoupení?

Kdo přešel moji vzpouru a přikryl můj hřích svojí krví?

Co je to za Boha? Bůh záměrně uzdravil kosti a svaly nechal zhmožděné, protože je chtěl vyzkoušet. Když ta žena přišla domů a řekla svému manželovi, co řekl doktor, rozzuřil se a volal svému právníkovi, aby nás zažaloval a tak dále. Dovezl ji do jiné nemocnice, tam jí nohu zrentgenovali. Žádnou zlomeninu nenašli a on se rozbrečel.

Tam Bůh začal. Manžel té ženy byl prvním obráceným v tomto Božím díle. A tak to Bůh učinil v Illinois a potom to udělal v Indii, když přišla němá dívka a začala mluvit. Je to určitý Boží způsob, jak kázat skrze tyto věci evangelium. Ale je špatné, když si člověk řekne: „Tak, teď si postavím stan a založím uzdravovací službu.“ To je špatně a jde to proti Bohu, protože Bůh chce, abyste kázali evangelium. On nechce, abyste kázali uzdravení. Chce, abyste zvěstovali evangelium Ježíše Krista, protože Bohu jde víc o to, aby vás spasil a aby váš život plynul v Duchu, než o vaše uzdravení. Takže se vrátíme zpět do Efezským a tam čteme, že Bůh řekl:

„...v dokonání plnosti časů...“ (Ef 1,10)

Jaké je to období časů, když je psáno „v plnosti časů“? Je to první den, druhý den, třetí den, čtvrtý den, pátý den, šestý den, sedmý den – sedmý den! Sedmé milénium je plnost všech časů. Bůh vzal sedm dní a přivedl zemi k odpočínutí. Myslel tím sedm tisíc let. Teď je sedmé milénium a Bůh musí dovést věci do konce. Všechny hříchy musí nyní skončit a Bůh přináší Božímu lidu odpočínutí. Ve čtvrté kapitole Židům je psáno:

„A protož zůstávat svátek (odpočínutí) lidu Božímu.“ (v. 9)

Tady se nemluví o sabatu (Ex 31,15), ale o odpočínutí, které nalezneme v Kristu. Duch svatý přišel proto, aby nám dal odpočínutí, aby nám dal Boží pokoj a Krista.

Vraťme se nyní do 47. kapitoly Ezechiela. V těch prvních verších jsme viděli, že živé vody vytékaly směrem k východu, a četli jsme, jak měřil podruhé, potřetí a počtvrté. O vodě, která vytéká z vašeho břicha, řekl Ježíš Kristus, že je to Duch svatý a že se to má stát o svátku stánků. Najděme si 7. kapitolu Jana a přečteme si o tom od 37. verše:

„V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízni-li kdo, pojď ke mně, a napij se. Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé. (A to řekl o Duchu svatém, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl dán Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.)“

Je to velmi jednoduché. Bůh mluví o Božím duchu, který z vás vyvěrá v takové moci, že to musí venku něco vykonat. Teď pojdme zpátky do Ezechiela 47 a podívejme se, co Bůh říká, že vykoná. Verš 7:

Vody, které
poplynou
z vašeho břicha
přinesou život
mrtvým vodám
okolo vás!

„Když jsem se pak obrátil, aj, na břehu toho potoka bylo dříví velmi veliké po obou stranách.“

Tento verš nám ukazuje, že na březích té řeky poroste mnoho stromů, a chce tím říct, že povstávají mocní Boží muži a ženy. Lidské bytosti v Bibli jsou symbolizovány stromy (Iz 61,3, Mk 8,24). Když se podíváme do Zjevení 22,2, vidíme, že ty stromy budou „...k zdraví národů“. Sledujete mě? Stromy jsou pro uzdravení národů.

Dobrá, ukážu vám, co se bude dít dál. Verš 8:

„I řekl ke mně: Vody tyto, kteréž vycházejí do Galilee (KJV: do země východní) první, sstupující po rovině (KJV: do pouště – toto říká, že vody uzdraví poušť, uzdraví suchá místa země), vejdou do moře, a když do moře vpadnou, opraví se vody jeho.“

Je zde psáno, že ty vody uzdraví moře. Co to znamená? To znamená, že vyjdou mezi hříšníky. Ze Zjevení 17,15 vidíme, že tam, kde se mluví o mořských vodách, představuje to „...lidi, a zástupy, a národy, a jazyky“. To znamená, že to nemůže mluvit o tom, že budeme vytrženi do nebe, mluví to o tom, že to poplyne dolů k hříšníkům a že je to uzdraví. Uzdraví to moře. Nekonečné moře bude proměněno na pitnou vodu. Mějte na paměti, že hovoříme na třech různých úrovních. Nejprve mluvíme na přirozené rovině, které rozumíme, a pak pokračujeme na duchovní rovinu. Duchovní význam toho, co tu Bůh říká, je, že hříšníci budou uzdraveni. Mluvíme zde o tomto miléniu. V tomto miléniu, kdy v přirozeném bude lev ležet vedle beránka (Iz 11,6), a v duchovním bude duchovní lev ležet vedle duchovního beránka. Je to jednoduché? Amen.

Nyní je tedy moře uzdraveno a následuje 9. verš:

„I stane se, že každý živočich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli přijdou potokové její, ožive, a bude ryb velmi mnoho, proto že když přijdou tam tyto vody, očerstvějí, a živý budou všudy, kdežkoli dojde tento potok.“ (Ezech 47,9)

Ježíš pohleděl na Petra (a na jeho bratra Ondřeje) a řekl: „*Pojďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.*“ (Mt 4,19) Tady není řeč o rybách. Bible nebyla napsána pro ryby. Byla napsána pro člověka. Ježíš říkal: „Pojďte za mnou, učiním z vás rybáře lidí.“

Řekl: „...*a živý budou všudy, kdežkoli dojde tento potok.*“ Takže tady zjišťujeme, že vody, které poplynou z vašeho břicha (z vaší očištěné duše, z vaší obnovené duše), přinesou život mrtvým vodám okolo vás! Halelujah! Ó, halelujah!

Znáte slova této písně?

*Kamkoli tato řeka doplyne, všechno bude žít,
Boží veliké milosrdenství, Jeho milost a Jeho láska
Nás pak všechny sjednotí.
Ta řeka poplyne shůry dolů do údolí a rovin.
Každý plyne v tom velkém Božím proudu,
obrovské zástupy, jež nikdo nespočte.*

Chvála buď Bohu! Bůh k nám mluví o přítomnosti. Víte, někdy kážeme o něčem vzdáleném, ale teď mluvíme o něčem „tady a teď“. Bůh říká, že nyní vylévá svého Ducha „*na všelike tělo*“ a že když otevřeme své srdce, přijmeme tu záplavu a budeme přetékat! Amen!

Zprvė musíme přestat dopouštět svému „já“, aby se tlačilo dovnitř. Mnozí z nás tolik chtějí sloužit, že se vydají do služby bez Boha. Mnozí z nás chceme něco dělat tak silně, že předběhneme Ducha živého Boha. Všemocný Bůh nám říká, že musíme odpočinout od vlastních skutků! Bůh řekl: „Přijde odpočinutí lidu Božímu a odpočinou od svých skutků, jako i Bůh odpočinul od svých.“ (Žd 4,9–10) Chápete, co říkám? „Nikolaité“ (Zj 2,6;15) opustí církev! Amen! Ti, kteří kážou smilstvo, opustí církev! Amen. Víte, že někteří z nás kážou smilstvo? Ti, kteří kážou smilstvo, opustí církev. Bůh řekl:

„Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v soužení preveliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých.“ (Zj 2,22)

Bůh řekl, že ji uvrhne na lože s těmi, kdo s ní páchají smilstvo, a bude potrestána duchem živého Boha. Dovolte, abych vám něco vysvětlil. Když se budete snažit smísit evangelium Ježíše Krista s evangeliem člověka, pácháte smilstvo. Rozumíte tomu? Mísíte a uvádíte ve svazek dvě věci, které nejsou Bohem určeny k tomu, aby se mísily nebo spojovaly sňatkem. Babylon je směska a Bůh v Bibli mluví o zničení Babylonu. Řekl:

„A Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím.“ (Zj 16:19)

Dovolte mi říct – aby byl uvolněn Boží lid, musí být Babylon zničen. Vzpomínáte na poselství, které dal v Exodu Bůh Mojžíšovi pro faraona? Bůh řekl: „Řekni mu: ‚Propusť můj lid! Propusť můj lid, a jestli je nenecháš odejít, přijdou na tebe tyto rány.‘“ Pokaždé, když na ně přivedl rány a oni nepovolili, řekl: „Propusť můj lid!“ A pak naposledy řekl:

„*Toto praví Hospodin: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael. I řekl jsem tobě: Propusť syna mého, ať slouží mi; a nechtěls ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého.*“ (Ex 4,22–23)

Řekl mu: „Protože chceš zabít mého prvorozeného, já zničím tvého prvorozeného.“ Amen. Té noci přišel anděl zhoubce.

Ve Zjevení 6,8 je psáno:

„*I pohleděl jsem, a aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými.*“

Je tu psáno, že vyšel plavý kůň a že na plavém koni jela smrt. Nejsem si jist, zda těmto obrazům rozumíte. Je to obraz ducha smrti, který je uvolněn na zemi.

Bože můj! Bože můj! Běžte a zjistěte si, co se děje dnes večer v Africe, jak některé oblasti zachvátily malárie, tuberkulóza (nevléčitelný typ) a AIDS. Cestovali jsme do Indie, do Bombaje, a tam je jedna ulice, které se říká Ulice mrtvých. Žijí tam všichni lidé, kteří mají AIDS. Je to smrt skrz naskrz. Všichni ti lidé tam žijí pospolu a umírají a tiše den za dnem odnášejí mrtvé.

Myslíte, že se to děje jen v té jediné ulici? Myslíte, že se to děje jenom v Africe? V Americe začala smrt přebírat naprostou vládu nad určitými částmi populace. San Francisco a jiná místa, Miami a další města začala rdousit smrt. Znáte důvod? AIDS! Odmítli se vzdát své tělesnosti! Amen! Své žádosti. Jsou posedlí žádostí, mají naprosto uvolněné mravy, a AIDS je daň.

V první kapitole Římanům je psáno:

„*Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek,... Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození. A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek*

mrzkost pášice, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce.“ (Řím 1,24; 26–27)

Je psáno: „...aby zprznili těla svá vespolek.“ Bůh řekl, že jim dá spravedlivou mzdu a že dostanou na svém těle spravedlivou odplatu za své skutky. Slyšíte mě? Vaše tělo je konečný chrám ducha Božího. Každou lidskou bytost Bůh učinil, aby byla svatá, aby v nás mohl přebývat a v nás chodit a mluvit, abychom byli Boží stvoření a chodili sem a tam a přebývala v nás plnost Božství tělesně. Řekl:

„Jestližeť kdo chrámu Božího poskvrňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“ (1Kor 3,17)

Mluvím Boží slovo v plné lásce a porozumění. Neříkejte, že bratr duCille káže smrt a zkázu. Jen vám říkám o tom, co vás obklopuje. Je to všude kolem nás a naše děti byly díky církvi uchráněny. Mnozí z nás toho byli uchráněni. Amen. Mnohé z vás znám od dob, kdy jste byli malá batolata, která si hrála na podlaze. Některé z vás, kteří dnes máte děti, znám od narození a z doby, kdy jste si hráli na zemi – a byli jste pod ochranou. Netušíte, co se děje venku. Neznáte tu Smrt a to Peklo, které tam venku jsou! Amen.

A vy mladíci se někdy tam venku rozhlížíte a vidíte kolem projít hezkou dívku a máte pocit: No, možná opravdu o něco přicházím. Možná bych někdy mohl jít tam ven a trochu si s nimi užít. Říkám vám, bratří, že na zemi se rozpoutaly Smrt a Peklo, a ještě nejedou na plné obrátky. Bratří, pro Boha vás prosím, abyste pochopili, že už nemůžete jít jen tak tam ven, najít si nějakou dívku a oženit se s ní. Nemůžete jít, najít si chlapce, říct si, že je v pohodě a že je milý, a provdat se za něj. Hrajete si se smrtí! Amen. Hrajete si se smrtí!

Vzpomínám na jeden srdceryvný příběh nádherné dívky ze shromáždění. Milovala Pána a byla v církvi a jednoho dne viděla své kamarádky ze školy, jak si jdou „užívat“. Pomyslela si: Vůbec nic si neužiju. Jenom musím každý den chodit do shromka. A tak se rozhodla využít příležitost. Přišel mladík, přišel dobře vypadající mladý muž, a řekl jí, jak moc ji „miluje“. Uvěřila jeho lži. Byla to lež. Takoví neumějí milovat! Nicméně, řekl jí, že ji miluje, a ona s ním šla a toho večera se s ním zapletla v těle – poprvé v životě. Stálo ji to život. Ten mladík měl AIDS a ona se nakazila. Amen. Byl jejím andělem zhoubcem. A ten anděl zhoubce venku čeká na mnohé, kteří by mohli zapřít Boha a vrhnout se do náruče světa.

Říkáte si: Bratře duCille, maluješ čerta na zeď! Ale tento příběh není ojedinělý. Stává se to dennodenně. A nikdo o tom nemluví. Říká se, že když se stýkáte s někým, kdo má AIDS, a veřejně o tom mluvíte, mohou vás za určitých okolností zatknout a zavřít do vězení. Amen! Říkám vám, že dnes prý má HIV asi tak každý čtvrtý z deseti lidí, a nejhorší na tom je, že většina z těch lidí, kteří ho mají, o tom ani neví. Dospěli jsme do doby, kdy každý nečistý člověk, každý, kdo žije promiskuitně, dříve či později dostane AIDS. To, co se tam venku děje, se šíří geometrickou řadou. Jeden dostane dva. Dva deset. Deset dvacet – čtyřicet – padesát – šedesát – je to prostě exploze! Je to exploze a je ničující. A úkryt, který máme, je v Kristu Ježíši. Amen. „Skryj mne, skryj mne, skryj mne, ó, Bože! Skryj mne, Mesiáši!“ Vidím to před sebou, vidím lidi, jak se ukrývají v Bohu! Naše jediná naděje a náš jediný způsob vysvobození je, když se ukryjeme v Bohu! Amen!

Naše jediná
naděje je, když
se ukryjeme
v Bohu!

Bůh mi řekl: „Boží děti začnou přicházet s tím, že mají AIDS,“ a viděl jsem, že už to začíná! Už se to začíná dít. Jedna sestra měla nevěřícího manžela. Kdysi přijal Pána, ale pak začal po večerech chodit s chlapci. A tak ta žena přišla do shromáždění a stěžovala si církvi. „Co mám dělat? Můj manžel chodí pryč a vrací se v pozdních nočních hodinách.“ Atd., atd. „Mám podezření, že má jinou ženu nebo něco takového.“

V církvi jí řekli: „Bible říká, že ho máš poslouchat. Jestli má jinou ženu, musíš se s tím srovnat. Musíš ho podporovat v jakékoli situaci.“ To není pravda! Žádná Bible vám to nepřikazuje. Bible říká, že se máte poddávat Ježíši Kristu. Bible vám říká, abyste slyšeli Boha a dopustili Jemu, aby vám řekl, co máte dělat. Amen!

Přišla tedy za mnou. Sedl jsem si s ní a řekl jí: „Dokud ten muž chodí za jinou ženou, ty s ním nespi. Odmítni ho! Kdyby bylo nezbytné vystěhovat se z domu, udělej to. Dej mu jasně najevo, že tě nebude mít spolu s nevěstkami!“

Všemocný Bůh říká, že každý muž, který jde za nevěstkou, je sám nevěstka, a pokud je on nevěstka a jeho žena s ním jde, stává se rovněž nevěstkou. Beru na sebe zodpovědnost za to, co vám tu kážu, že vám to říkám. Má-li žena manžela, který chodí za jinými ženami nebo jinými muži, nespi s ním!

Stalo se to, že poté, co jsem jí posloužil radou, šla za svým pastorem a pověděla mu, co jsem jí řekl. Pastor jí řekl: „Je úplně mimo. Podívej se na svůj manželský slib. Bible říká, že máš poslouchat svého manžela.“

Bible nikdy neřekla, že musíte poslouchat d'ábla! Amen! Bible říká:

„Chciť pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.“ (1Kor 11,3)

V případě, kdy Kristus není hlavou muže, jsou určité situace, v nichž žena, kdyby poslechla muže, byla by neposlušná Krista. Kdyby například muž řekl: „Pojďme vyloupit banku.“ A ona by řekla: „Co se dá dělat, musím poslouchat svého muže. Podejte mi zbraň.“ Pak by byla vinna stejnou měrou jako on.

Takže přišla za mnou a já jsem jí poradil. Prosil jsem ji: „Neměj s tím mužem nic společného!“ Ona se nicméně vrátila do sboru a tam jí řekli, aby žila v pokoji se svým mužem. Když jsme tam po nějaké době znovu přijeli, přišla se svým mužem. Vypadal jako zpráskaný pes. Stál tam se svěšenou hlavou. Zeptal jsem se: „Co máte na srdci?“ Odpověděla: „Nevíme, v čem je problém, ale je mu hrozně špatně, musím ho vzít k doktorovi. Tak jdeme k doktorovi.“ Doprovodila ho k doktorovi a zjistili, že má AIDS. Byl v posledním stádiu a zemřel.

No a pak jsme se modlili za tu sestru: „Ó, Bože, zachraň ji. Vysvobod' ji, můj Bože, zachraň ji!“ Bůh za ní přišel a řekl jí: „Pověz bratřím, ať se nemodlí za tvé uzdravení. Už si tě vezmu domů.“ Zemřela. Amen.

Říkám vám, bratří, že „budeme-li chodit v Duchu, žádosti těla nevykonáme“ (Gal 5,16). Amen! Musíme chodit v Duchu, a to je jediný způsob, jak můžeme někoho takového zachránit. Amen. Když máte manžela, který je zuřivý, jediný způsob, jak ho zachránit, je fyzicky se od něj vzdálit a položit ho před Boží trůn. Ale víte co? Vy musíte prokázat stejný druh sebeovládání. Jste-li naplněni žádostmi, jste-li plni zlých touh, prohráli jste. Proto je doba, v níž žijeme, tak nebezpečná. Amen! Musíte mít vládu nad svým tělem.

Mnozí mladí lidé si myslí: No, mám problém, tak se radši honem ožením. Jestli máte problém, opovažte se oženit! Ano! Máš problém se žádostmi? Potom nevstupuj do manželství dřív, než se toho problému zbavíš! Manželství není lékem na chtíč. Vy si myslíte, že můžete svůj problém schovat do manželství, a přitom ve skutečnosti zneuctíváte tu sestru, která je chrámem živého Boha, která je Božím synem a která potřebuje vaši péči a vaši pomoc. Navíc ji využíváte k tomu, abyste ukojili svůj chtíč, který měl být zničen a zabit a odhozen pryč. Amen! A teď půjdete do Božího domu a ukážete se tam jako velmi duchovní

člověk, protože teď už „nemáte problém“? Všechny své problémy házíte na svou ženu!

Rád bych věděl, jestli rozumíte tomu, co říkám. Když se oženíte, přijdete na něco hned první večer, kdy přijdete domů a vaši ženu bude bolet hlava. Řeknete si: Ale já mám problém! A chci uspokojit svůj problém! Budete se chovat k chrámu živého Boha stejně, jako byste se chovali k nevěstce? (Mluvím dnes jaksi narovinu.) Bůh vám říká, že k tomuto manželství určeno není. Manželství je k tomu, aby se dvě duše mohly společně sejít v Pánu a zplodit spravedlnost. A Boží sláva sestoupí do vaší ložnice. Amen! Ložnice některých lidí jsou místem d'ábovým! Jsou místem, kde páchají všechnu svou tělesnost. Není místem uctívání! Amen! Ježíši!

Bůh vám dnes jasně říká, že Boží duch není potěšen lidmi, kteří Mu dostatečně doširoka neotevřou dveře, aby mohl vejít a uzdravit tu žádost. Kterí Mu dostatečně doširoka neotevřou, aby mohl přijít a vložit žhavý uhlík na lživý jazyk. Amen! Už nemůže déle čekat. Uvrhne vás na lože trápení, abyste mohli vzývat jméno Páně! Amen! Přiblížme se k Bohu. A způsob, jak to uděláme, je, že se začneme učit, jak se Mu otevírat. Musíme se modlit: „Pane, Bože, moje srdce Ti není otevřené tak, jak bych chtěl. Trápím se, Bože! Jsem velmi zdeptaný svým stavem!“

A přesto jsou tací, kteří se přijdou modlit a řeknou, že nevědí, zač se mají modlit. Cože? On neví, za co se má modlit? Měl by se modlit: „Ano, můj Bože! Můj stav neodpovídá tomu, co bych chtěl!“

Někteří se modlíme za Jeníka, za Marušku, za Toma a za Dicka a za Harryho, a zapomínáme se modlit sami za sebe. Amen! Buďte svými vlastními přímluvci! Jděte před Boha a volejte k Němu: „Ty jsi řekl, že moje tělo je chrámem živého Boha. Moje ruce by neměly páchat hřích. Moje oči by neměly páchat hřích, moje uši by neměly páchat hřích. Žádná část mého těla by neměla páchat hřích, a přesto vidím, že hřeší, a tak Tě prosím, ó, Bože, zlom tu moc hříchu nade mnou!“

Víte, co jsem udělal já? Když jsem byl mladík, přišel jsem za Bohem a řekl jsem Mu: „Zabij mě! Zabij mě, Bože! Nechci s touto věcí už dál žít. Chci, aby sis vzal můj život a učinil mě svobodným!“ Halelujah! Chcete vědět, co Bůh udělal? Okamžitě mě ranil zápallem plic. Začal jsem zvracet krev. Řekl jsem: „Díky, Bože, teď máš příležitost mě zabít. Neuzdravuj mě, protože já s tím hříchem, který se mi honí hlavou, už nechci žít! Když se podívám na dívku, začnou mě napadat žádostivé myšlenky. Už s tím nebudu nadále žít!“ Amen!

Bůh mě vzal za slovo, a tak se mě ten zápal plic držel. Řekl jsem: „Díky, Bože! Něco Ti řeknu, ulehčím Ti práci, nebudu jíst ani pít. Zvracím krev. Nebudu jíst ani pít.“ Bůh stál poblíž a sledoval mě: „Uvidíme, jak moc doopravdy myslíš, to co říká.“

Ležel jsem tam celý duben. Dostal jsem se do takového stavu, že jsem nemohl zvednout hlavu z polštáře, oči jsem měl zapadlé v důlcích. Nebyl jsem se schopen pohnout. Když jsem se rozkašlal, celé mé tělo se otřásalo v křeči a doslova nadskakovalo na posteli. Amen! Někdy mě museli na posteli přidržovat.

Řekl jsem: „Nesahejte na mě. Nedávejte mi nic jíst. Nedávejte mi žádné tekutiny ani vodu. Musím zemřít!“ Vyzkoušel jsem Boha. Amen!

Bůh nechtěl, abych zemřel. V květnu mě navštívil a řekl: „Jsi uzdraven.“ Jen tak z ničeho nic! Přišel a ukázal mi vysvědčení, jak jsem si vedl. Řekl mi: „Toto je vrchol kopce.“ Amen.

Místo, kde jsem se nacházel, byl dům na vrcholu hory. Téhož dne někdo zaklepal na dveře a vešel můj bratr Frank. Řekl mi: „Všude jsem tě hledal. Bůh mě poslal, abych ti donesl tohle.“ Byla to láhev oleje z tresčích jater a sladové mléko. Řekl: „Nemohl jsem tě najít. Nevěděl jsem, kde jsi.“ Tak se vyptával a vyptával a vyptával, až mě nakonec na té hoře našel. Bylo to první, co jsem pozřel, a od té chvíle se mé tělo začalo uzdravovat a začala se mi vracet síla. Chtěl bych, abyste pochopili to odhodlání, které ve mně bylo: „S tím démonem nebudu žít!“ Slyšíte mě?

Někteří z vás žijete s démonem žádosti. Někteří žijete s démonem hněvu. Máte ho rádi, milujete ho, protože vám dává moc. Ale já říkám, že chrám Boží musí být prost každého démona hněvu. Každý z vás tady, kdo v sobě máte hněv – nadzvedne vás to a cítíte se špatně a nesete si to – musíte se ho zbavit teď, nebo nebudete mezi těmi lidmi v období plnosti času, když Bůh všechno shromáždí v Kristu. Myslíte si, že Kristus v sobě bude mít to smetí, které v sobě nosíme? Musíme se toho zbavit! Jak jinak bychom mohli vejít? Nerozumíte snad, co vám říkám?

Bůh praví církvi: „Zorejte svůj úhor. Nezasívejte více do trní. Pojd'te, můj lide, vystupte výše. Vejděte do mého odpočinutí.“ Jediný způsob, jak vejít, je otevřít dveře a dopustit Bohu, aby udělal, co je potřeba. Amen. Bůh v nás bude muset vykonat skrze Ducha své spravedlivé dílo vysvobození. Amen!

Pokročme dále. Jsme v Ezechielovi 47. Takže ta řeka vytékala a byla plná ryb, ale je tu velice smutná poznámka, a tou je 11. verš:

„Ale bahna a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány budou.“

Amen! Jsou jistá místa a jistí lidé a jisté věci, které si Bůh nepřivlastní. Jinými slovy, odstraňme „bahna a louže“ ze svého intelektu. Mnozí z nás jsou pyšní na to, že jsou intelektuálové a že mají vysoké IQ. Že máme navrch nad těmi ostatními proto, jak moc dobře rozumíme Božímu slovu atd., atd., atd. Něco vám řeknu: Bůh o to nestojí! On to nechce. V intelektu přebývá intelektuální duch a tento intelektuální duch musí být vykořeněn! Musí být vykořeněn a to se stane tak, že se poddáte „...*sprostnosti* (jednoduchosti), *kteráž jest v Kristu*“ (2Kor 11,3). Amen! To neznamená, že přijdete o svou aktivní mysl, ale znamená to, že velení nad vaším intelektem převezme Bůh.

Myslíte si, že Kristus v sobě bude mít to smetí, které v sobě nosíme?

Babylon je pustošen! Vracím se k tomuto bodu, protože vím, že někdo říká: „Chtěl jsem slyšet trochu víc o Babylonu.“ Probíhá ničení Babylonu, a pokud z něj nevyjdete, budete zničeni spolu s ním. Všimněte si, že k tomu hned cituji verš z Písma. Amen. Zjevení 18,4;8b:

„I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho (Babylonu), lide můj, abyste se nepřiúčastňovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran... nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí.“

Bůh říká, že Jeho lid přebýval v Babylonu už tak dlouho, že začal přejímat babylonské způsoby. A duch Babylonu je v protikladu k duchu Božímu. Duch Babylonu smísí náboženské věci dohromady se světem a s intelektem. To vůbec nejhorší, co můžete udělat, je nechat si kázat Boží slovo od člověka, který káže ze svého intelektu. Amen!

Přesto bych vám chtěl něco říct. Někdy můžete z toho poznání, které přináší, vzít nějaký užitek. Jste požehnaní některými těmi moudrostmi z biblické školy, které říká. Stává se vám to požehnáním. Mohli byste to použít k Boží slávě, ale on Boha neoslavuje, protože jen chrlí své moudro. Přichází to odjinud.

Babylon je úplně zpustošen! Před mnoha lety mi Bůh řekl, že v církvi je umístěna bomba a že tato bomba vybuchne „dvacátého“. Já nevím, kdy je toho „dvacátého“, ale vím, že se něco děje. (Umíte si představit pomalou explozi?) Víte, my jsme zvyklí na detonaci – a tu jsem viděl v té vizi. Byla to rána, která roztrhala kostel na kusy, a strávil je oheň a střecha vyletěla vzhůru. Střecha byla zhotovena z velkých dřevěných klád. (Takové ty klády, co se z nich dělávaly sruby. Jak dřevorubci

sekali klády vejpůl. Z toho byla ta střecha udělaná.) Střecha se vznesla na ohnivé kouli a pak si sedla na zem jako hrob.

To byla ta vize. A jediné, co jsem pochopil, bylo, že mi Bůh řekl, že brzy zničí církevní systém. A nemluvil o církvích, které nemají Ducha svatého. Mluvil o charismatické církvi, která prorokuje lži. Musíme si dávat pozor, abychom neprorokovali lži, protože, říkám vám, že „duch věštění“ (Sk 16,16) je duch, který je velmi, velmi blízko „duchu prorocství“ (Zj 19,10). Věštění je satanova odpověď na proroctví a já vím, že ne všechno, co slyším a co vidím, je z Boha. Je to tak!

Už jste někdy slyšeli d'ábla? Všichni, kteří slyší d'ábla, zvedněte ruku. Ukažte se mi. Z vaší reakce vidím, že mnozí lidé zde asi slyší d'ábla. Zdá se, že d'ábel mluví ke spoustě lidí. Víte, něco vám prozradím: Jestli k vám nikdy d'ábel nemluví, tak neznáte Boha. Ano! Jestli k vám d'ábel nikdy nemluvil, tak neznáte Boha a nikdy jste Boha neslyšeli, protože musíte být schopni rozlišit mezi hlasem d'ábovým a hlasem Božím. Jak tedy rozlišíte mezi těmito dvěma hlasy, pokud jste d'ábla nikdy neslyšeli? Pravděpodobně to znamená, že všechno, co jste dosud slyšeli, byl d'ábel!

Bůh řekl Eliášovi: „Jdi na horu Oréb. Chci se tam s tebou setkat.“ Eliáš šel na horu Oréb a tam vešel do jeskyně (1Král 19). Venku muselo být celkem vedro. Eliáš zalezl do jeskyně, sedl si tam a čekal na Boha. Uslyšel zvuk silného větru a stromy se začaly třást. Pomyslel si: Hm, to by mohl být Bůh. Ale hádejte co? Nebyl uspokojen ve svém nitru. Boží přítomnost s sebou přináší určitou míru pokoje a Bible říká: „...ale to nebyl Bůh.“

Potom slyšel zvuk, jako když přichází zemětřesení, a znovu je psáno: „... ale to nebyl Bůh.“ Potom viděl oheň a myslel si: Toto je oheň, tak to musí určitě být Bůh! Viděl, jak přichází oheň, ale Bůh to nebyl, protože ho to uvnitř rozrušilo. Rozumíte mi? Vnitřně ho to rozrušilo, a tak věděl, že to není Bůh. A potom uslyšel „tichý hlas“. Jeho srdce se uspokojilo a Bible říká, že si přetáhl plášť přes hlavu, vyšel z jeskyně a řekl: „Ano, Pane.“ Zazněl hlas a Eliáš věděl, že to je Bůh.

Už jsem vám dříve vyprávěl o tom, jak d'ábel mluvil ke mně, a já si myslel, že ke mně mluví Bůh. A jak Bůh přišel a zasáhl do toho. To byla Boží milost, víte. Byla to Boží milost, protože řeknu vám narovinu, že by to byla velká zkáza, kdybych býval šel a řekl, že mi Bůh řekl tyto věci o bratřích, když mi je řekl a zjevil d'ábel. Slyšeli jste mě vyprávět o tom, jak Bůh přišel a zakřičel v malé místnůstce, kde jsem byl, slova: „Satane, ty jsi lhář od počátku!“ Potom jsem řekl: „Ó Bože, proč mi to děláš? Proč jsi dovolil, aby za mnou satan takto přišel, Pane?“ Jemně mi odpověděl:

„Proč jsi tam půl hodiny seděl a naslouchal d'áblu a nepoznal jsi, že je to d'ábel?“

A najednou jsem si uvědomil, že ta chyba byla ve mně. Měl jsem v sobě otevřené okno, kudy d'ábel mohl vniknout, a víte, co bylo tím oknem? Byla to má touha prorokovat. Touha po proroctví! Samozřejmě, Bůh si mě v tomto ohledu už používal, ale chtěl jsem být větším prorokem. Chtěl jsem přijít do shromáždění a být schopen říct bratřím všechno, co mi o nich Bůh řekl a zjevil. A hádejte, co se stalo? Boží milost mě zachránila.

Nicméně prorokyni, kterou jsme v církvi měli, nezachránila. Ji to nezachránilo. Vlastně jsme měli v církvi tři dívky, které prorokovaly, a dvě z nich začaly prorokovat lži a pak povstala ta třetí a začala prorokovat proti tomu, co říkaly, a přineslo to takový zmatek, že se církev rozštěpila.

Stalo se, že po tom, co se odehrálo v mém pokoji, jsem jel do církve vzdálené asi sedmdesát mil. Sedmdesát mil na Jamajce je totéž, co tři sta mil ve Státech. Jel jsem do onoho sboru a tam jsem potkal slečnu, která mi řekla: „Bratře Cecile, mluvil ke mně Bůh a dal mi slovo,“ a začala mi to slovo říkat. Poslouchal jsem – a byla to ta samá věc, kterou se mi d'ábel snažil předat v mém pokoji. Dostala tutéž věc, kterou chtěl d'ábel dát mně! Ale byl jsem mladý a nevěděl jsem, jak je d'ábel chytrý, a tak jsem otevřel pusku a řekl jsem: „Sestro, to je d'ábel!“ Ona se zasmála a řekla: „Věděla jsem to.“ Řekla: „Předtím, než jsem ti to řekla, mi Bůh řekl, že mi na to řekneš: ‚To je d'ábel.‘“

Co myslíte, že se stalo? D'ábel je takový psycholog! Když viděl, jak ho Bůh napomenul a odhalil v té situaci u mě doma v pokoji, šel za ní a řekl jí, že pozná, že už nechodím s Bohem, protože jí řeknu přesně tato slova: „To je d'ábel.“ A já hlupák jsem šel a řekl jsem přesně ta slova, o kterých jí d'ábel řekl, že řeknu. Kdybych se byl zdržel a řekl: „Pojďme se modlit,“ Bůh by mi byl tu léčku ukázal a unikl bych. Ale takto ona svolala církev na mimořádné shromáždění, předtím než jsem tam dorazil, a řekla jim, že jsem odpadl od Boha, a slova, která jsem jí řekl, jsou toho znamením. Když jsem tam přišel, celé shromáždění se proti mně obrátilo, protože „...prorok řekl,“ „...prorok řekl.“

To jsem vám pověděl extrémní případ. Následkem toho jsem volal k Bohu, a když jsem volal k Bohu, viděl jsem před sebou dveře a Pán mi řekl: „Podívej se klíčovou dírkou.“ Podíval jsem se klíčovou dírkou a uviděl jsem tu sestru a jejího manžela, jak stojí před soudcem, a ten soudce vzal černou čepici a přetáhl mu ji přes hlavu (tak to dělají

u britského soudu) a řekl: „Rozsudek zní: vinen, a trest je smrt!“ Potom zlomil pero, které použil k napsání rozsudku smrti, a zahodil ho do koše.

Řekl jsem: „Ó Bože! Ne! Ne!“ Zavřel jsem oči a znovu jsem uslyšel: „Rozsudek zní: vinen, a trest je smrt!“ Skoro jsem zešílel. Celý měsíc, pokaždé, když jsem sklonil hlavu, znovu jsem uslyšel: „Rozsudek zní: vinen a trest je smrt!“

Mluvím o „falešném“ proroctví. Jak se z pravého proroka stane falešný prorok? Jak se to stalo? Je to velice prosté. Stačí, když otevřete dveře. Máte v sobě tělesnost, máte hřích – a otevřete dveře. Ona v sobě měla žárlivost. Nezavřela se jí. A tak chválí Boha a slouží a pořád má v sobě tu žárlivost. Otevřela dveře ďáblu a ďábel využil příležitost a postaral se o ni.

„Rozsudek zní: vinen, a trest je smrt!“ Nemohl jsem se toho zbavit a začal jsem se modlit a postit: „Bože, zachraň je! Smiluj se nad nimi!“ Tehdy ke mně Bůh přišel a řekl mi: „Už se za ně víc nemodli.“ Věděl jsem, co to znamená. Pokud bych se za ně nadále modlil, dostal bych jejich odplatu (jejich rozsudek by zasáhl mě). Přestal jsem se modlit a rozsudek byl: vinen a trest byla smrt.

Říkáte si: „Ale to se u nás nemůže stát!“ Může se to stát s větší pravděpodobností než kdy dřív. Žijeme teď ve vážnější době. Došli jsme do bodu, kdy musí být každý člověk prozkoušen ohněm a všemocný Bůh určité věci ve své církvi nedovolí! Náš počet se bude zmenšovat a zmenšovat a zmenšovat – dokud Bůh nezíská čistý lid. Halelujah! Sláva Bohu! Amen!

Nyní se pohneme od tohoto slova a vstoupíme do duchovního chrámu, který Bůh ukázal Ezechielovi, aby nás vyučoval o tom, co Bůh chce, jak Bůh chce, abychom vyčistili chrám. Chce, abychom úplně vyšli z tělesné oblasti, abychom vyšli z oblasti své vlastní mysli a emocí. Ó Bože, smiluj se! Například některým lidem už nemůžete říct ani: „Jak se vede?“ aniž by se urazili. To je tělesnost! Amen! Když sem někdy přijdu a třeba nad něčím přemýšlím, jsem pod nějakým tlakem, tak moje: „Jak se máš?“ není dost dobré – možná jsem vás vlastně vůbec nepozdravil. Ale něco je špatně, když se jedni na druhé začneme zlobit, protože „jsi mi nevěnoval pozornost“. Tělesnost musí z těla Kristova vymizet!

Jednou jsem se paní v obchodě zeptal, jestli mají určitý produkt, který jsem sháněl. Byla za pultem, prodávala, tak jsem se jí šel zeptat. Něco mi odpověděla, ale nepochytil jsem úplně dobře, že řekla: „Ne!“ Tak jsem se tam vrátil a zeptal se znovu: „Máte to a to?“ Žena se

narovnal a řekla: „Neřekla jsem snad, že nemáme?“ Její odpověď mě tak ťala, že se ve mně okamžitě začal pozvedat hněv. Pak se mě Bůh dotkl a řekl: „Jen se na ni podívej.“ Když jsem na ni pohlédl, srdce mi zjihlo. Ta ubohá žena měla takové bolesti a trápení. Místo aby se na ni někdo vytočil, potřebovala někoho, kdo by se s ní modlil, potřebovala někoho, kdo by ji měl rád, kdo by se nad ní smiloval. „Ó Bože!“ Vyšel jsem ven a řekl jsem: „Všemocný Bože, odpusť mi mé hříchy a smiluj se nad ní.“ Amen.

Někdy si neuvědomujeme, že lidé jsou Boží stvoření a že jsou pod tlakem. My jsme tu od toho, abychom je vysvobodili, abychom dovolili těm živým vodám, aby vyvěraly a aby jim pomohly. Nejsme tu od toho, abychom si stáli na svých „právech“. Abychom si řekli: Na to mám nárok. Pošlapáváš moje práva!

Bůh vám požehnej a Bůh vás zachovej! Nechť Pán Bůh dá, aby do vás toto slovo vstoupilo a aby z vás vyvěralo a přineslo vysvobození těm, kteří jsou kolem vás. Protože to je záměr, pro který jsme se narodili. Bůh chce lid, který bude v Kristu Ježíši, aby zachránil svět. Amen! Sláva Bohu!

Ó Bože, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se proti nám provinili, a zbav nás od zlého. Zbav nás od zlého v naší vlastní mysli a od toho zla, které vychází zevnitř, ó Bože, od zla, které přichází zvenku a „...od nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě“ (Žalm 91,6). Pane, Bože, od zlého vycházejícího z mých předků! Amen! Amen!

Pane, Bože, odpusť nám hněv. Odpusť nám, že jsme dovolili duchu satana, aby přísluhoval smrti chrámu živého Boha! Nechť živé vody plynou, můj Bože, a uzdraví zemi!

Ó Bože, do Tvých rukou odevzdáváme své životy a prosíme Tě o milost. Protože nejsme lidem, který zachovával zákon. Nejsme těmi, kteří chodili v čistotě a ve svatosti, ale jsme těmi, kteří potřebují Tvou milost, Bože, abychom se Ti mohli líbit, Tobě, který jsi nás povolal ze tmy v předivné světlo své.

Tak se nad námi smiluj, Bože, a rozbij naše jho. Rozbij naše jho, aby ty živé vody mohly vytrysknout! Ó Pane, je-li ve mně něco, co brání plynutí živého Boha – rozbij to! Roztrhej to, Ježíši! Až do smrti! Ať krev Ježíše Krista vyplní všechno, co se ve mně Bohu protiví! Osvobodí! Vypal to svým ohněm! Amen! Díky, Ježíši. Děkuji, Ježíši.